

I Tilslutning til Kongressen holdtes offentlige Møder, hvorved Emner som: Folkenes Forbund, Opdragelse, Børneforsorg, Den gifte Kvindes økonomiske Stilling, Boligproblemet og lige Moral blev belyst af Foredragsholdere fra de forskellige Lande.

De Delegerede var meget optagne i de 10 Dage Kongressen stod paa, der holdtes Forhandlingsmøder hver Formiddag og Eftermiddag og offentlige Møder om Aftenen. Under de festlige Sammenkomster blev der dog Lejlighed til at stifte nogle Bekendtskaber og faa Oplysninger om de Spørgsmaal, man specielt interesserede sig for.

Agnes Elgstrøm.

Betragtninger omkring Barnemords-Sagen.

Under de første Afsløringer i den forfærdende og her hjemme enestaaende Kriminalaffære, som i disse Dage har rystet Sindene, er det vel gaaet de fleste Mennesker saadan, at deres Tanker har flagret sig trætte i Bestræbelse for at løse den psykologiske Gaade, som Dagmar Overby har stillet Verden overfor — en Kvinde, som koldblodigt og beregnende samler smaa Børn til sig for at dræbe dem, for at føle dem udaande imellem sine Hænder.

Og saa maatte vi erkende vor svigtende Evne — vi formaaede ikke at trænge til Dybet af en saadan Misdannelse paa Samfundet, som denne perverse og hjerteløse Kvinde maa siges at være.

Det varede da heller ikke længe, før Sagens Udvikling ledte Tankerne ad andre Veje til andre Kvinder end netop den uhyggelige Hovedperson. nemlig til de unge Mødre, som betroede deres Børn til Dagmar Overby — en Snes Stykker, hvoraf kun een vendte tilbage for at se sit Barn og høre til det.

Alle disse unge Mødre har fraskrevet sig deres spæde Børn uden ringeste Garanti for, hvorledes Børnenes Fremtid vilde blive, uden Hensyn til, hvem de betroede Børnene, vel vidende, at de ikke mere vilde faa dem at se, og maaske til en vis Grad lettet ved en saadan Ordning.

Disse unge Mødre forekommer os menneskeligt og samfundsmæssigt set at repræsentere det mest nedtrykkende og haabløse Moment i denne Sag.

Dagmar Overby er Storstadens Storforbryder. Om end alt, alt for sent, saa har Samfundet i Forholdet til hende ikke andet at gøre end at uskadeliggøre hende. Men Ansvarsløsheden hos de unge Kvinder, der har betroet hende deres Børn, tyder paa Forraelse hos Tidens Ungdom af de dybeste kvindelige Følelser, — ja, af selve det kvindelige Urinstinkt — ogsaa deres Handlinger er naturstridige, og de er mange.

Hvorledes Samfundet skal finde Lægedom i et saa vidtrækkende og afgørende Spørgsmaal som dette, er det ikke let at give nogen Recept for, men at denne Sag maa fremkalde mere Kontrol og større Omsorg for Børn, der fødes udenfor Ægteskabet, det kan vel alle retsindige Mennesker blive enige om.

Reglerne for Adoption og Plejebørn har vist sig utilstrækkelige — vi maa skaffe sikrere Opsyn med

de stakkels smaa, der sættes værgeløse ind i Verden, gennem et Værgesystem for alle Børn født udenfor Ægteskab — muligvis gennem en Slags Institution med Anmeldelsespligt for de Mødre, der vil skaffe sig af med deres Børn — det er Samfundet, ikke det private Initiativ, som her maa træde til. D. K.s Foretningsudvalg vil ved det førstkommende Møde have denne Sag paa Dagsordenen.

Det er altid godt i et saadant Tilfælde at høre Raad fra dem, der har beskæftiget sig med den Art af Samfundsspørgsmaal. Barnemordssagen har kaldt Fru Estrid Hein, Medlem af den skandinaviske Familieretskommission, frem i *Politikens* Spalter med Betragtninger over samme Emne.

„Naar Børnene ikke har nogen Garanti“, siger Fru Hein, „i deres Mødres Kærlighed — endsige i Fædrenes — saa forekommer det mig, at vi andre, d. v. s. Samfundet, faar vort Medansvar“.

Fru H. hævder, at Børns Anbringelse i Pleje mod Pengegodtgørelse er ordnet nogenlunde betryggende, skønt private Arrangementer og opdigtede Familieforhold gør det muligt at omgaa Regler og Undersøgelse af Plejen. Og vist er det, at de givne Regler dækker slet ikke de Forhold, hvor Børnene tages i Pleje uden Pengegodtgørelse. Fru H. anbefaler som en betryggende Udvej at optage det System, man anvender i Tyskland og Sverige med Ansættelse af *Tilsynsværge*.

Om denne Ordning hedder det:

Barnavårdsmanden = Tilsynsværgeren — der naturligvis godt kan være en Kvinde — udnævnes straks efter Fødsels Anmeldelse og har i Sverige den Pligt at deltage i Faderskabsudredningen. Senere staar Tilsynsværgeren Moderen bi i alle vigtige Spørgsmaal angaaende Barnet.

Det vanskeligste i denne Sag er at finde de rette Personer til denne Funktion. Saa vidt jeg véd, er det i Sverige ikke nogen lønnet Stilling at være Tilsynsværge, og da det dels beslaglægger nogen Tid, dels let afstedkommer Pengeofre, er det næppe nogen eftertragtet Stilling. Dog skulde jeg tro, at det ogsaa her i Landet maatte kunne indføres. I Nødsfald kunde man gaa over til at lønne de paagældende Personer.

Stillingen overfor Barnemoderen er sikkert ikke nem, og der skal megen Takt til at komme i det rette Tillidsforhold til hende. Hun vil naturligvis let forfalde til at se en fjendtlig Person i dette fremmede, autoriserede Væsen, der er hende paatvunget, oven i Købet med den Opgave at blande sig i Ting, der efter hendes Mening ikke kommer andre end hende selv ved.

Dette fører ind paa Overvejelser, om Samfundet da har Ret til denne Indblanding i rent private Forhold. Man kunde maaske være tilbøjelig til at synes, at Samfundets Ret ikke rækker videre, end Værgeraadsloven hjemler, nemlig til Indgriben ved Mishandling, aabenbar Forsømmelse o. l. Mon dog ikke en nøjere Overvejelse vil føre én videre? Og mon det dog ikke vilde være bedre at forebygge Mishandlingen, Forsømmelsen osv.?

Saa længe Ægteskabet er den eneste statsanerkendte Form for Samliv, saa længe synes jeg, at Samfundet har Ret — maaske endogsaa en Pligt — til at sige til den ugifte Moder: — Du har ikke overholdt vore Love, du maa finde dig i, at vi forlanger Indseende med din Behandling af dit faderløse Barn. Vi sætter ved din Side et Menneske, som er villigt til at bistaa dig med Raad og Daad, et Menneske, som